

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2014 r. funkcjonariusze Straży Granicznej ujawnili w samochodzie użytkowanym przez J. N. (1) substancje psychotropowe. W wyniku tego zdarzenia podjęte zostały wobec wyżej wymienionego w nocy z 14/15 maja 2014 r. dalsze czynności, w tym funkcjonariusze dokonali przeszukania zajmowanego przez J. N. (1) mieszkania w G. przy ul. (...). W trakcie tej czynności funkcjonariusze uzyskali od J. N. (1) informację, iż wynajmuje on również garaż przy ul. (...), w którym przechowuje swoje rzeczy. Po uzyskaniu tej informacji postanowili dokonać przeszukania także przedmiotowego garażu i wraz z J. N. (1) udali się do niego, otwierając go kluczem, który znajdował się w mieszkaniu zajmowanym przez wymienionego, który sam im go przekazał.

W trakcie przeszukania garażu funkcjonariusze Straży Granicznej ujawnili m. in. cztery worki strunowe z zawartością suszu roślinnego barwy brunatnej, który okazał się tytoniem do palenia. W poszczególnych workach znajdowało się odpowiednio 580 gramów, 520 gramów, 440 gramów i 440 gramów tytoniu, tak więc łączna waga ujawnionego tytoniu wynosiła 1.980 gramów. Przedmiotowy tytoń nie posiadał polskich znaków akcyzy. J. N. (1) po jego ujawnieniu przyznał funkcjonariuszom, że garaż jest przez niego użytkowany, zaś ujawnione w nim rzeczy, w tym wskazany wyżej tytoń, należą do niego. W konsekwencji J. N. (1) w nieustalonym okresie, nie później niż do dnia 14 maja 2014 r., w G. w garażu przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe w postaci 1.980 gramów tytoniu do palenia bez polskich znaków akcyzy. Wysokość narażonego z tego tytułu na uszczuplenie podatku akcyzowego wyniosła 1.385 zł.

/Dowód: zeznania świadka G. P. k. 42v., 73, 118-119; protokół zatrzymania osoby J. N. (1) k. 5; protokół przeszukania garażu k. 7-10; dokumentacja fotograficzna k. 94-95; protokół oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną k. 14-38; protokół ważenia k. 40; protokół taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów wykroczenia skarbowego k. 44; protokół zdawczo-odbiorczy k. 47/

Oskarżyciel publiczny Urząd Celny w G. oskarżył J. N. (1) o to, że w maju 2014 r., a nie później niż dnia 14.05.2014 r. w G. w garażu przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe w postaci 1.980 gram tytoniu do palenia bez polskich znaków akcyzy o wysokości narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 1.385 PLN, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 91 § 4 kks w zb. z art. 65 § 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

/Akt oskarżenia k. 107/

Oskarżony J. N. (1) nie był jak dotychczas karany, toczyło się wobec niego postępowanie dotyczące przestępstwa narkotykowego, które zostało warunkowo umorzone.

/Dowód: dane o karalności k. 124-125/

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony J. N. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. N. (1) k. 62/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony J. N. (1) dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym Sąd doprecyzował opis przedmiotowego czynu w kwestii daty jego popełnienia, jak również ze wskazanych dalej względów poprawił oczywiście błędną kwalifikację prawną przedmiotowego czynu.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych w Sąd opierał się przede wszystkim na zeznaniach świadka G. P. oraz na dowodach dokumentarnych. Jeżeli chodzi o te ostatnie należy uznać, iż przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony, i w związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy. Sąd przy dokonywaniu ustaleń faktycznych nie uwzględnił natomiast wyjaśnień oskarżonego J. N. (1), które ze wskazanych dalej względów uznał za niewiarygodne, oraz zeznań świadka J. Lao, albowiem nie podał on żadnych okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka G. P., tj. funkcjonariusza Straży Granicznej, który podejmował czynności wobec oskarżonego, albowiem są one jasne, logiczne, konsekwentne, współgrają z dowodami dokumentarnymi, zaś w ocenie Sądu świadek ten jako osoba postronna i niezainteresowana w sposobie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie miał żadnego interesu w obciążaniu oskarżonego w sposób niezgodny ze stanem rzeczy. G. P. logicznie przedstawił ciąg wydarzeń, w wyniku których, po uprzednim podjęciu wobec J. N. (1) czynności na skutek innego zdarzenia, doszło do przeszukania wynajmowanego i użytkowanego przez oskarżonego garażu położonego w G. przy ul. (...). Z jego zeznań wynika, że to oskarżony sam przyznał, że wynajmuje i użytkuje ten garaż, w zajmowanym mieszkaniu posiadał klucze do przedmiotowego garażu oraz zaprowadził świadka do niego. Świadek wprost wskazał przy tym, że w trakcie przeszukania garażu ujawniono m. in. cztery worki strunowe z zawartością suszu roślinnego koloru brunatnego, który okazał się tytoniem, zaś po jego ujawnieniu J. N. (1) przyznał, że jest to tytoń i że, podobnie jak inne rzeczy ujawnione w garażu, należy on do niego. Jedynym stwierdzeniem świadka G. P., którego Sąd nie uwzględnił, jest podanie przez niego na rozprawie, że ujawniono wówczas dwa worki z suszem będącym tytoniem, albowiem co innego wynika zarówno z wcześniejszych zeznań świadka, jak i dowodów dokumentarnych. W ocenie Sądu nieścisłość tą można wytłumaczyć upływem czasu i związanym z tym zatarciem się pamięci świadka co do szczegółów zdarzenia, niewątpliwie bowiem w trakcie wcześniejszych przesłuchań lepiej pamiętał on przebieg zdarzenia, zaś na rozprawie sam użył przy omawianym stwierdzeniu słów „o ile dobrze pamiętam”, co wskazuje, iż miał wątpliwości co do dokładności swojej pamięci odnośnie szczegółów zdarzenia.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miały wspomniane wyżej dowody dokumentarne. Protokół zatrzymania osoby J. N. (1) (k. 5) wskazuje na okoliczności, w tym przyczyny, zatrzymania oskarżonego w godzinach wieczornych w dniu 14 maja 2014 r. Protokół przeszukania garażu (k. 7-10) wskazuje na wyniki tej czynności, w tym na to, że w jej trakcie ujawniono m. in. cztery worki strunowe z zawartością suszu roślinnego barwy brunatnej o zapachu tytoniu, zaś jego uzupełnienie stanowią dokumentacja fotograficzna (k. 94-95) i protokół oględzin rzeczy z dokumentacją fotograficzną (k. 14-38). Z protokołu ważenia (k. 40) wynika waga ujawnionego tytoniu, zaś z protokołu taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów wykroczenia skarbowego (k. 44) wysokość narażonego na uszczuplenie podatku akcyzowego z tytułu przechowywania tytoniu bez polskich znaków akcyzy. Należy również zwrócić uwagę na dokument w postaci protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 47), z którego wynika, że do Magazynu (...) Urzędu Celnego w G. został przekazany tytoń o łącznej mniejszej wadze, tj. 1.680 gramów, jednak z treści notatki urzędowej znajdującej się w aktach sprawy (k. 51) wynika, że zmniejszenie się wagi zabezpieczonego tytoniu było związane z dodatkowym jego wysuszeniem się spowodowanym warunkami przechowywania po jego zabezpieczeniu.

W aktach sprawy znajduje się również informacja z Morskiego Oddziału Straży Granicznej w G. (k. 93) wskazująca na administratora nieruchomości położonej w G. przy ul. (...) oraz na oznaczenie garażu, w którym ujawniono tytoń (w istocie na fotografii z karty 94 widoczna jest we wnętrzu garażu tabliczka z oznaczeniem jego numeru). Z kolei z informacji z G. Zarządu (...) (k. 99) wynika, że przedmiotowy garaż stanowi własność osoby fizycznej, bez podania jej danych, zaś wskazany podmiot nie posiada informacji na temat użytkowników garażu. W ocenie Sądu okoliczności te nie mają jednak istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem z omówionych już zeznań świadka G. P. wynika jednoznacznie, iż J. N. (1) nie kwestionował, iż użytkuje przedmiotowy garaż, posiadał w zajmowanym mieszkaniu klucze do niego, zaś po ujawnieniu tytoniu przyznał, że należy on do niego.

Kwestii związanych z garażem dotyczyły również zeznania świadka J. Lao (k. 88), który w świetle informacji uzyskanych przez G. P. od oskarżonego J. N. (1) jako pracodawca tego ostatniego miał wynajmować garaż oskarżonemu. J. Lao nie potwierdził jednak tej okoliczności wskazując, że nie jest właścicielem nieruchomości przy ul. (...) w G., nie posiada garażu i nie wie, do kogo może on należeć. Świadek ten zaprzeczył również, aby posiadał jakąkolwiek wiedzę w przedmiocie sprawy. W konsekwencji jego zeznania nie zawierają twierdzeń o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powyższych dowodów za niewiarygodne należy uznać stwierdzenie oskarżonego J. N. (1), iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym oskarżony korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień nie podał żadnych dalszych okoliczności, które mogłyby podlegać ocenie Sądu. Oczywistym jest, że oskarżony miał interes w podawaniu korzystnych dla siebie okoliczności nawet wówczas, jeżeli nie były one zgodne ze stanem rzeczywistym, i interesem tym była chęć uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie skarbowe. Tym zdaniem Sądu należy tłumaczyć nieprzyznanie się oskarżonego do winy, stojące w sprzeczności z omówionymi wyżej dowodami i stanowiące w ocenie Sądu przejaw przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego J. N. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu z tym doprecyzowaniem, iż w ocenie Sądu czyn ten został popełniony w nieustalonym okresie, nie później niż do dnia 14 maja 2014 r., nie zaś jak określił to oskarżyciel w maju 2014 r. i nie później niż dnia 14 maja 2014 r. Możliwe jest bowiem oznaczenie daty końcowej przechowywania przez oskarżonego tytoniu bez znaków akcyzy na 14 maja 2014 r., materiał dowodowy nie daje natomiast podstaw do oznaczenia daty początkowej tego przechowywania.

W ocenie Sądu czyn przypisany oskarżonemu należy zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks. Wykroczenie takie popełnia ten, kto m. in. przechowuje wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 kks, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu określonego w art. 53 § 6 kks. Ten ostatni próg w rozpatrywanym przypadku nie został przekroczony, zaś zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż będący wyrobem akcyzowym tytoń ujawniony w garażu użytkowanym przez oskarżonego i przechowywany przez niego stanowił przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 kks, skoro przedmiotowy wyrób akcyzowy nie był oznaczony znakami akcyzy, zaś oskarżony niewątpliwie zdawał sobie z tego sprawę i był tej okoliczności świadomy. Ta ostatnia okoliczność skutkowałą uznaniem przez Sąd, iż czyn popełniony przez oskarżonego wypełnia znamiona wykroczenia skarbowego określonego w art. 65 § 1 i 4 kks, nie zaś z art. 65 § 2 i 4 kks, co skutkowało doprecyzowaniem kwalifikacji prawnej czynu w tym zakresie. Ponadto Sąd wyeliminował z kwalifikacji prawnej czynu wskazany przez oskarżyciela art. 91 § 4 kks (a w konsekwencji także art. 7 § 1 kks), którego zamieszczenie w kwalifikacji czynu należy uznać za omyłkowe, skoro z materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, aby doszło do naruszenia przez oskarżonego jakichkolwiek obowiązków celnych i do narażenia na uszczuplenie należności celnej.

Zdaniem Sądu nie budzi również wątpliwości wypełnienie przez oskarżonego J. N. (1) znamion strony podmiotowej omawianego wykroczenia skarbowego. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W konsekwencji należy uznać, iż J. N. (1) jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością rozumiał znaczenie swojego postępowania i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony omawianego czynu dopuścił się umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego, obejmując swoją świadomością i wolą wszystkie elementy strony przedmiotowej omawianego wykroczenia skarbowego, albowiem wobec braku oznaczenia wyrobu akcyzowego w postaci tytoniu znakami akcyzy niewątpliwie wiedział, iż pochodzi on z czynu zabronionego, a jednocześnie chciał go przechowywać.

Uznając oskarżonego J. N. (1) za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego Sąd na podstawie art. 65 § 4 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 800 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego

czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do nawet dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Sąd nie dopatrywał się w niniejszej sprawie istotnych okoliczności, które należałoby potraktować jako obciążające przy określaniu sądowego wymiaru kary. Natomiast jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego, a także to, iż kwota podatku narażonego na uszczuplenie w wyniku zachowania oskarżonego nie była wysoka i była znacznie niższa od ustawowego progu określonego w art. 53 § 3 kks w zw. z art. 53 § 6 kks, co wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu miał również na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego.

Na podstawie art. 49 § 1 i 3 kks w zw. z art. 30 § 1 kks w zw. z art. 29 pkt 4 kks Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci 1980 gramów tytoniu bez polskich znaków skarbowych akcyzy, uznanego za dowód rzeczowy postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. (k. 64-65 akt sprawy) oraz przechowywanego w Magazynie (...) Urzędu Celnego w G. pod pozycją księgi magazynowej (...).

Sąd orzekł ponadto o kosztach procesu. Wobec wydania wyroku skazującego Sąd na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk zasądził od oskarżonego J. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 80 zł (wysokość tej ostatniej wynika z treści art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część zasądzonych kosztów składają się poniesione przez Skarb Państwa wydatki z tytułu ryczałtu pocztowego oraz kosztów uzyskania danych o karalności oskarżonego.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 769/15

(...)

1. (...).

2. (...) (...).

3. (...).

G., 09.10.2015 r.

SSR Andrzej Haliński